

ಜೈಲಿನೊಳಗೆ ಸೂರ್ಯ

ಸೂರ್ಯ ಸೆಲ್‌ನಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಹೃದಯ ಬಿರಿಯುವಂತೆ ಅರಚುತ್ತಿದ್ದ. 'ಅಪ್ಪಾ.. ತಪ್ಪಾಯ್ತು ಅಪ್ಪಾ, ನನ್ನ ಕೈ ಬಿಡ್ಬೇಡಿ.. ನನ್ನದು ತಪ್ಪಾಯ್ತು' ಅವನ ಆರ್ಧ್ರತೆ, ಅಳು, ಅಸಹಾಯಕತೆ ರಾಯರ ಹೃದಯವನ್ನು ಸಿಲುಕುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತರೆ ತಾನು ಕರೆಗೆ ಬಿಡಬಹುದೆನ್ನುವ ಅಳುಕಿಗೆ ಮನಸ್ಸು ಕಲ್ಲು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೊರ ನಡೆದುಬಿಟ್ಟರು. ವಿಜಯಮ್ಮ ಸೆಲ್‌ನಲ್ಲಿ ನಿಂತು ರೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಮಗನ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಬಿಕ್ಕಳಿಸಿದರು. ಮಗನ ಕೃತ್ಯ ಕ್ಷಮಿಸಲು ಅರ್ಹವಾದುದಲ್ಲವೆಂದು ಬಲ್ಲ ಅವರ ಹೃದಯದ ಮೇಲೂ ಬರೆ ಎಳೆದಂತಾಗಿತ್ತು. ಅವರು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪದಿಂದ,

'ನಿನ್ನನ್ನು ಹೆತ್ತಾಗ್ಲೂ, ಇಂಥ ದಿನ ನೋಡೋಣಿ ಅಂತ ಅಂದುಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ.. ಒಳ್ಳೆ ಮಗನನ್ನು ಪಡೆಯಲೂ ಪುಣ್ಯ ಮಾಡಿರಬೇಕು.. ಇದು ಕ್ಷಮಿಸಲು ಆಗದೇ ಇರುವಂಥ ಅಪರಾಧ ಸೂರ್ಯ'

'ಅಮ್ಮಾ ನೀನೂ ಅಪ್ಪನಂತೆ ಮಾತನಾಡಿದ್ದೀ.. ಅವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲೇಕು ಅಂತ ಹೊಡೀಲಿಲ್ಲ ನಾನು.. ಹೊಡೆದ ಏಟು ಜೋರಾಗಿ ಬಿತ್ತು. ಅಷ್ಟೇ' 'ತಪ್ಪು ತಪ್ಪೇ ಸೂರ್ಯ.. ಅದು ನಿನ್ನ ಕೈಲಿ ಆಗಿದೆ..'

ಅವರ ಮಾತು ಆಲಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಟರ್ ಕೂಡಾ ಅದನ್ನೇ ಪುಷ್ಟೀಕರಿಸಿದರು.

'ನೋಡಿದ ಸಾಕ್ಷಿ ಇದ್ದಾರೆ. ಶಿಕ್ಷೆ ಆಗೋದು ಗ್ಯಾರಂಟಿ.. ನೀವೇನೇ ಮಾಡಿದ್ದೂ ಅವನ್ನ ಶಿಕ್ಷೆಗೊಳಪಡುವುದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ.. ಅವ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರೇ ಈಗ ಇದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅವೆಲ್ಲಾ ಬಚಾವಾಗ್ಲಾರೆ.. ನಿಮ್ಮ ಮಗ ಮಾತ್ರ ಬಾಲಾಪರಾಧಿಯಾಗಿ ಜೈಲು ಸೇರ್ತಾನೆ.. ಸಹವಾಸ ದೋಷದಿಂದ ಕೆಟ್ಟು ಹೋದ ನಿಮ್ಮ ಮಗ'

ವಿಜಯಮ್ಮ ಅಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಲಾರದೇ ಹೊರ ಬಂದಿದ್ದರು.

ಸೂರ್ಯನನ್ನು ಅಂದೇ ಕೋರ್ಟ್‌ಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ ಕಸ್ತಡಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಎಫ್.ಐ.ಆರ್ ದಾಖಲಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಮುಂದೆ ಕೋರ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಅವನ ಸ್ನೇಹಿತರು, ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡ ಜನರು ಸಾಕ್ಷಿ ಹೇಳಿದ್ದು, ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ಬಾಲಾಪರಾಧಿಯಾಗಿ ಘೋಷಿಸಲಾಗಿ ಮೊದಲ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳು ರಿಮ್ಯಾಂಡ್ ಹೋಮ್‌ನಲ್ಲಿಯೂ, ಉಳಿದ ಆರು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಜೈಲು ಶಿಕ್ಷೆ ಪ್ರಕಟಿಸಲಾಯಿತು. ಅದನ್ನು ಆಲಿಸಿಯಂತೂ ಸೂರ್ಯ ದ್ರವಿಸಿ ಹೋದ. ಕಟಕಟೆಯಲ್ಲಿ ಕುಸಿದು ಬಿದ್ದು ರೋದಿಸುವ ಸೂರ್ಯನ ಸ್ಥಿತಿ ಎಂಥ ಕಲ್ಲು ಹೃದಯದವರನ್ನೂ ಕಲಕುವಂತೆ ಮಾಡಿತ್ತು.

ರಾಯರು ಕೋರ್ಟ್‌ನ ಕಲಾಪಕ್ಕೆ ಹೋಗಲೂ ಇಲ್ಲ. ವಿಜಯಮ್ಮನನ್ನೂ ಹೋಗಗೊಡಲಿಲ್ಲ. ನೆರೆಹೊರೆಯವರಿಗಲ್ಲಾ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿದಿದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಕುತೂಹಲ ತೋರಿ ವಿಚಾರಿಸಲು ಬಂದಾಗ ನಿಷ್ಫುರವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದರು.

'ಅವು ನನ್ನಗನಲ್ಲ. ಅವನ್ನ ನಾವು ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿದ್ದೀವಿ. ಇನ್ನು ಅವನನ್ನು ಮಗನಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸುವ ಮಾತೇ ಇಲ್ಲ.'

ವಿಜಯಮ್ಮನಿಗೆ ಇದೇ ಕೊರಗು ಹಿರಿದಾಯಿತು. ಅವರ ಜೀವನೋತ್ಸಾಹ ಬತ್ತಿತ್ತು. ಮಗನ ಕೊರತೆ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಕಾಡತೊಡಗಿತು.

'ಒಂದಲ್ಲ ಹೋಗಿ ಅವನ್ನ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬರೋಣಾರೆ.' ಪತಿಯ ಬಳಿ ಅಂಗಲಾಚಿದರು.

'ವಿಜಯಾ.. ಕೋರ್ಟ್ ನೀಡಿದ ಶಿಕ್ಷೆ ಕಡಿಮೆನೇ.. ಆದ್ರೆ ಆ ಶಿಕ್ಷೆ ಅಷ್ಟಿಗೆ ಸಾಲಲ್ಲ.. ಅಂಥ ಪಾಪ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ ಸೂರ್ಯ.. ನಾವು ಅವನನ್ನು ನೋಡಲು ಹೋದರೆ ಅವನಿಗೆ ನಾವು ಅವನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಬರಬಹುದು.. ಇಲ್ಲ.. ಅವನನ್ನು ನೋಡಲು ಹೋಗಲೇಬಾರದು.. ಅವನನ್ನು ನಾವು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದ್ದೇವೆ ಎಂಬ ನೋವು ಅವನಲ್ಲಿ ಮೂಡಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ಅವನಲ್ಲಿ ಪಾಪಪ್ರಜ್ಞೆ ಮೂಡಲು ಸಾಧ್ಯ.. ಹಾಗಾದರೂ ಅವನು ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನಾಗಬೇಕು... ನಮ್ಮವರಿಂದಲೇ ಅಸ್ವೀಕೃತನಾಗಿ, ತಿರಸ್ಕೃತನಾಗಿ ಬದುಕುವ ಶಿಕ್ಷೆ ಇದೆಯಲ್ಲಾ... ಅದು ಜೈಲಿನಲ್ಲಿ ಅನುಭವಿಸುವ ಶಿಕ್ಷೆಗಿಂತಲೂ ದೊಡ್ಡದು... ಆ ನೋವನ್ನು ತಿಂದು ಅವನು ಹೊಸ ಮನುಷ್ಯನಾಗಲಿ.. ತನ್ನ ತಪ್ಪಿನ ಅರಿವಾಗಲಿ.. ಅಂತರಂಗದಿಂದ ಪರಿಶುದ್ಧನಾಗಿ ಹೊರಗೆ ಬರಲಿ.'

'ನಿಮಗಿರುವ ಕಲ್ಲು ಹೃದಯ ನನಗಿಲ್ಲ.. ಯಾಕೆಂದರೆ ನಾನು ಅವನ್ನ ಹೆತ್ತ ತಾಯಿ.. ಅಷ್ಟು ನಿಗ್ರಹ, ಅಷ್ಟು ಕಠಿಣತೆ ನನ್ನಲ್ಲಿಲ್ಲ.. ನೀವು ಹೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿದೆ.. ಅವನಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ಆಯ್ತು... ನೋಡಲು ಹೋಗಬೇಡ ಅಂದ್ರೆ.. ಆ ಶಕ್ತಿ, ಸೈರಣೆ ನನ್ನಲ್ಲಿಲ್ಲ.'

'ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ತಂದುಕೋ ವಿಜಯ.. ನಿನ್ನಗನನ್ನು ಸರಿ ಪಡಿಸಲು ಇದುವ ಒಂದೇ ದಾರಿ.. ಅವು ಬಂದ್ಯೆಲೆ ಮತ್ತೆ, ಹಳೇ ದಾರಿ ಹಿಡೀಬೇಕೋ.. ಅಥವಾ ಹೊಸ ಮನುಷ್ಯನಾಗಿ ಬಾಳೋಕೋ.. ನೀನೇ ತೀರ್ಮಾನ ತಗೋ.' ಎಂದು ಬಿಚ್ಚಿದರು.

ಪ್ರಭಾಕರರಾಯರ ನಿಲುವೇ ಗೆದ್ದಿತ್ತು. ಇಬ್ಬರೂ ಮಗನನ್ನು ನೋಡಲು ಹೋಗುವ ಅಪೇಕ್ಷೆಯನ್ನು ಸಮಾಧಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು.

ಇತ್ತ ಸೂರ್ಯ ತನ್ನ ಹೆತ್ತವರ ಆಗಮನಕ್ಕೆ ಹಂಬಲಿಸುತ್ತ ಬಂಧಿಭಾನೆಯ ನಾಲ್ಕು ಗೋಡೆಗಳ ನಡುವೆ ಕಣ್ಣೀರಿಡತೊಡಗಿದ. ಪಾಪ ಕೃತ್ಯಕ್ಕೆ ಉತ್ತೇಜಿಸಿದ ಸ್ನೇಹಿತರಲ್ಲ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಶಿಕ್ಷೆ ಅನುಭವಿಸಿ, ದಂಡ ಕಟ್ಟಿ ಹೊರ ಹೋಗಿದ್ದರು. ಸೂರ್ಯ ಮಾತ್ರ ಕೊಲೆಗಾರನೆಂಬ ಹಣೆ ಪಟ್ಟಿ ಹೊತ್ತು ದೀರ್ಘಕಾಲದ ಶಿಕ್ಷೆ ಅನುಭವಿಸುವಂತಾಗಿತ್ತು. ತನ್ನ ತಪ್ಪಿನ ಅರಿವಾಗಿ ಕೈ ಕೈ ಹೊಸಕೊಳ್ಳುವಂತಾಗಿದ್ದರೂ ಕಾಲ ಮಿಂಚಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಹೆತ್ತವರು ಕೂಡ ನೋಡಲು ಬಾರದೇ ಇರುವುದು, ಅವನ ಹೃದಯಕ್ಕಾದ ಗಾಯದ ಮೇಲೆ ಬರೆ ಎಳೆದಂತಾಗಿತ್ತು. ದಿನಗಳು ಉರುಳಿದಂತೆಲ್ಲಾ ಅವರ ಆಗಮನದ ನಿರೀಕ್ಷೆ ಹಸಿಯಾಗಿತ್ತು. ಕ್ರಮೇಣ ಅವರು ಬಾರರೆಂಬ ಪತ್ಯ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಸ್ವೀಕರಿಸಿತ್ತು. ಆ ಗಾಯ ಮುನಿಸಾಗಿ, ಕ್ರೋಧವಾಗಿ ಕುಲುವೆಯೆ ಕೆಂಡವಾಗಿ ಒಳಗೇ ದಹಿಸತೊಡಗಿತ್ತು. ಕಾನೂನಿನ ಶಿಕ್ಷೆಗಿಂತಲೂ, ಹೆತ್ತವರ ವಿಮುಖತೆಯೇ ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ಭೀಕರವೆನಿಸಿತ್ತು. ಉಳಿದ ಖೈದಿಗಳನ್ನು ಆಗಾಗ ಅವರ ಮನೆಯವರು ಮಾತನಾಡಿಸಲು ಬರುವಾಗ ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ಆಗ ಅದರ ನೋವು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಬಾಧಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ತಾನು ಅವರಿಗೆ ಬೇಡವಾದರೆ, ತನಗೂ ಅವರು ಬೇಡ ಎಂಬ ನಿಲುವಿಗೆ ಬಂದ ಬಳಿಕ ಅವನ ಹೃದಯದ ಕಿಚ್ಚು ತುಸು ಶಮನವಾಗಿತ್ತು.

ಜೈಲರ್ ಪುಟ್ಟಸ್ವಾಮಯ್ಯನವರು ಈ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ಆಪ್ತರಾಗಿದ್ದರು. ಅವನನ್ನು ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಬುದ್ಧಿವಾದ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೆತ್ತವರ ಬಗ್ಗೆ ಸೂರ್ಯನಲ್ಲಿದ್ದ ಆ ಕ್ರೋಧ, ಅಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಅವರು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು.

'ನಿನ್ನ ಕೋಪ ತಾಪವೇನೋ ಸರಿ.. ಆದ್ರೆ ಒಮ್ಮೆ ಅವರ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ನೋಡು... ಯಾವ ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳು ಮಗನನ್ನು ಈ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡಲು ಬಯಸುತ್ತಾರೆ ಹೇಳು? ಒಳ್ಳೇ ಕುಟುಂಬ, ಒಳ್ಳೇ ತಾಯಿ ತಂದೆಯರು, ಒಳ್ಳೇ ಸಂಸ್ಕಾರ ನೀಡಿದರೂ ಮಗ ಕೊಲೆಗಾರ ಅನ್ನಿಸಿಕೊಂಡ್ರೆ ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಆಘಾತವಾಗಿರಬೇಡ..? ಎಷ್ಟೊಂದು ನೋವಾಗಿರಬೇಡ.. ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಅವು ಮುಖ ಎತ್ತೊಂಡು ಬಾಳೋಕಾಗುತ್ತೆ? ಇದೊಬ್ಬನೇ ಮಗ ಹೀಗಾದ ಅಂತ ಅವನು ಸಂಕಟವಾಗಲಿ? ನಿಮ್ಮಂದೆ ಅದರಲ್ಲೂ ಮಿಲಿಟರಿಯವರು.. ತುಂಬಾ ಆದರ್ಶವಾದಿ.. ಅವು ನಿನ್ನನ್ನು ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ಕ್ಷಮಿಸಲಾರರು... ಅದಕ್ಕೆ ನೀನು ಹೊರ ಹೋದ್ಯೆಲೆ ಇದ್ದೆಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟು ದುಡಿಯುವ ಮಾರ್ಗ ಹಿಡಿದು.. ಸರಿಯಾಗಿ ಬದುಕೋದನ್ನು ನೋಡು..' ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ತಾವು ಮನೆಯಿಂದ ತಂದ ಆಹಾರವನ್ನು ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವನಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಉಪಯುಕ್ತ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು

ಮತ್ತು
ಎರಡು
ತುಟಿಗಳು
ಒಂದಾದರೆ ಮೌನ
ನಾಲ್ಕು
ತುಟಿಗಳು
ಸೇರಿದರೆ
ಪ್ರಣಯ ಅಥವಾ ಪ್ರಳಯ

★ ಅರವಿಂದ ದೀಕ್ಷಿತ್

ವಿಜಯ